

Sygn. akt: I C 458/09

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2011 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Bożena Chłopecka

Protokolant: sekretarz sądowy Paweł Ponikowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2011 roku w Warszawie,

sprawy z powództwa **J. B. (1)**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)**

o zapłatę

I. zasądza od Skarbu Państwa – Wojewody (...) na rzecz J. B. (1) kwotę 2.015.150 zł (dwa miliony piętnaście tysięcy sto pięćdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 9 listopada 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Wojewody (...) na rzecz J. B. (1) kwotę 60.999,22 zł (sześćdziesiąt tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dwadzieścia dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym wynagrodzenie pełnomocnika 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych).

UZASADNIENIE.

W dniu 18 maja 2008r. powódka J. B. (1) wniosła pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) o zasądzenie na jej rzecz tytułem odszkodowania kwoty 983.000 zł.

Na rozprawie w dniu 6 września 2011r. powódka rozszerzyła powództwo i wniosła o zasądzenie kwoty 2.015.150 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia następnego po dacie wyroku (k-305).

Pozwany Skarb Państwa – Wojewoda (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Nieruchomość niezbudowana położona w W.przy ul. (...)o powierzchni 983 m², pochodząca z dawnej księgi hipotecznej nr (...)i (...), stanowiła własność T. N.(k-15-17). Powódka J. B. (1)jest spadkobierczynią T. N.(k-46-48). Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 26 października 1945r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279 ze zm.) przedmiotowa nieruchomość stała się własnością gminy (...).

W dniu 5 października 1949r. T. N. złożył wniosek o przyznanie mu prawa własności przedmiotowej nieruchomości.

(...)w W.w dniu 14 lipca 1964r.wydało decyzję nr (...) o ustanowieniu na rzecz Spółdzielni (...)w W.prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości (k-29v).

Decyzją z dnia 6 listopada 2007r. Prezydent (...)W.odmówił powódce J. B. (1)ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu (k-28-28a).

W dniu 9 marca 2009r. (...)w W.stwierdziło, że decyzja (...)w W.z dnia 14 lipca 1964r. o ustanowieniu na rzecz Spółdzielni (...)w W.prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości została wydana z naruszeniem prawa, jednakże z powodu wywołania przez nią nieodwracalnych skutków prawnych, odmówiło stwierdzenia jej nieważności (k-29-31).

Wartość rynkowa prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości gruntowej wynosi 2.015.150 zł. (k-223-240).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, które nie były kwestionowane przez strony postępowania. Wartość nieruchomości została ustalona w oparciu o opinię biegłego J. B. (2), która została sporządzona rzetelnie i wyczerpująco. Biegły rzeczowo wyjaśnił wszelkie wątpliwości strony pozwanej związane ze sporządzeniem opinii i dlatego też Sąd uznał, że wartość nieruchomości odpowiada wartościom rynkowym.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, co następuje.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 160 k.p.a. Zgodnie bowiem z art. 5 ustawy z dnia 2004 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw /Dz. U. Nr 162, poz. 1692/ wprowadzającej nowe regulacje dotyczące odpowiedzialności za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem władzy publicznej, zmiany nią wprowadzone nie mają zastosowania do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed wejściem w życie ustawy. Jak wypowiedział się zaś Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 31 marca 2011 roku /III CZP 112/10, LEX numer 751460/ do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 01 września 2004 roku, której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. stwierdzono zarówno przed, jak i po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a. Jeżeli ostateczna wadliwa decyzja administracyjna została wydana przed dniem wejścia w życie Konstytucji, odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. nie obejmuje korzyści utraconych wskutek jej wydania, choćby ich utrata nastąpiła po wejściu w życie Konstytucji.

W konsekwencji stwierdzić należy, że w myśl tej uchwały w omawianych przypadkach nie zachodzi konieczność wyczerpania administracyjnego trybu dochodzenia odszkodowania przewidzianego w art. 160 § 4 k.p.a.

Biorąc powyższe pod uwagę w niniejszej sprawie należy przywołać brzmienie art. 160 § 1 kpa. Przepis ten stanowi, że stronie przysługuje odszkodowanie za wydanie decyzji z naruszeniem § 1 art. 156 kpa, niezależnie od tego czy w wyniku tego naruszenia doszło do unieważnienia decyzji, czy też doszło do stwierdzenia, że została ona wydana z naruszeniem prawa. Przepis ten stanowi samodzielną i wyłączną podstawę odpowiedzialności za szkody spowodowane wydaniem decyzji z naruszeniem art. 156 § 1 kpa. Podstawą prawną żądania dochodzonego przez powodów w niniejszym postępowaniu jest więc przepis art. 160 kpa. Przepis § 3 tego artykułu wskazuje, że odszkodowanie przysługuje od organu, który wydał decyzję z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 kpa, chyba że winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie ponosi inna strona postępowania dotyczącego tej decyzji; w tym ostatnim przypadku roszczenie o odszkodowanie służy w stosunku do strony winnej powstania tych okoliczności. Zgodnie z treścią art. 160 § 4 kpa o odszkodowaniu przysługującym od organu wymienionego w § 1 orzeka organ administracji publicznej, który stwierdził nieważność decyzji z powodu naruszenia przepisu art. 156 § 1 Kpa albo stwierdził, w myśl art. 158 § 2 kpa, że została ona wydana z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 kpa. Powołany przepis w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego stanowi samodzielną podstawę odpowiedzialności za szkodę spowodowaną wydaniem decyzji nieważnej i stwierdzeniem nieważności takiej decyzji (tak w wyroku SN z 16 września 1985r. IV CR 290/85).

Przechodząc do oceny zaistnienia przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej wywodzonej z faktu wydania decyzji (...)z dnia 14 lipca 1964r. o ustanowieniu na rzecz Spółdzielni (...)prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu, stwierdzić należy, że rzeczą strony powodowej było wykazanie bezpośredniego, normalnego

związku przyczynowego pomiędzy powstałą szkodą a wydaną decyzją administracyjną, dotkniętą wadą. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wydanego na gruncie art. 160 kpa, stwierdzenie wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa przesądza jedynie o bezprawności i winie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności /tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 maja 1985 r., II CR 121/85, OSNC 1986, nr 4, poz. 53/.

Przechodząc do oceny merytorycznej zasadności powództwa, Sąd rozważył istnienie wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa, do których zalicza się wydanie wadliwej decyzji administracyjnej (której niezgodność z prawem została stwierdzona w odpowiednim trybie), powstanie w majątku powódki szkody i jej wysokość, a także adekwatny związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy wadliwą decyzją a szkodą. W sprawie niniejszej zastosowanie znajduje art. 361 § 1 i 2 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W ocenie Sądu powódka mogła się domagać odszkodowania, obejmującego szkodę rzeczywistą (damnum emergens).

W ocenie Sądu, w majątku powódki powstała szkoda polegająca na utracie określonego składnika majątkowego w postaci prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości i w tym zakresie powództwo zostało uwzględnione w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.